

nominativ

školske novine Srednje škole Stolac

Novinarski klub Srednje škole Stolac   Oktobar/Listopad 2012.   Školska godina 2012./13.

Otvaranje **NANSEN** učionice u našoj školi

Reportaža

Ekskurzija u Barceloni

Reportaža

Filmska radionica sa Anayansi Prado

Music Break

Najbolji "coveri" u svijetu muzike

RIJEČ UREDNIKA

Dragi naši čitatelji,

Zima je na pragu, a novi broj Nominativa već podrhtava zajedno s vama u školskim klupama. Ne morate ni sumnjati u naš talent za pisanje, a ono što vam ovaj put, baš kao i svaki, nudimo je pregršt zanimljivih tema, te za pojedine možemo s ponosom reći da su ih napisali novi članovi Nominativa.

Našu školu posjetile su nama dvije iznimno drage žene. Jedna od njih je norveška veleposlanica za BiH koja je, oduševljena našom mladeži i našom željom za rad, donirala neskromnu sumu novca kako bi priuštili sav materijal za koji mi smatramo da nam je potreban. Iz daleke Amerike, doputovala je Anayansi Prado, nagrađivana redateljica za dokumentarne filmove.

Prva i druga smjena srednje škole, točnije naši maturanti, ljetos su posjetili prelijepu Španjolsku. Gdje su sve bili, te njihove dojmove i nova iskustva pročitajte na prvim stranicama našeg tiska.

Sjećate se ljeta u Stocu? Mislite li da je bolje sada ili da je tako nekad bilo? U anketi otkrijte što o tome misle naši vršnjaci, a reportaža će vam će vam prikazati sliku Stoca kakvog ga mi vidimo, nekad i sad.

Svi znamo za stolačke rukometašice „Iskre“ ili mlade nogometaše „HNK Stolac“, ali koliko zapravo znamo o njihovim uspjesima? S ponosom predstavljamo jedne od najboljih sportaša u BiH, a i šire. Ako Balkan zna za njih, vrijeme je da i mi nešto više naučimo o njima.

U ovom broju, treća talentirana osoba s kojom ćemo vas upoznati jest Kenan Turković, poznati stolački tatoo majstor. Priču o njegovom početku i njegovoj hrabrosti da ostavlja svoj trag na tuđem tijelu, sigurno ne smijete propustiti.

Svi smo čuli, a većina i gledala zanimljive minute filmova sa James Bondom, no prava istina o agentu 007 je potpuno drugačija nego što slutimo. Uz malo teme o filmu, saznajte više i o obradama pjesama, od kojih su neke postale slavniije od originala.

Naša nova prijateljica Djoelia, koja je inače iz Nizozemske, a trenutno više vremena provodi u Hercegovini zbog poslovnih obveza, ponudila se da nam pomogne u pisanju njoj jako zanimljivog časopisa. Ono što će vam ona predstaviti jest kakvi smo mi zapravo u očima njezinog rodnog Utrechta.

Da ne kvarimo tradiciju za ljubitelje dobrog filma ili čitače novih naslova knjiga, nudimo vam ideje što pogledati i što pročitati. No, za poetske duše ili možda one malo duhovitije, na zadnjim stranama Nominativa, tekst je tiskan samo za vas.

Dok vi iščitavate deveti broj vašeg i našeg Nominativa, mi smo već vrijedno zakoračili u pripreme jubilarnog desetog. Dobro se utopljite i uživajte u minutama čitanja školskog časopisa. Ne morate ni sumnjati, deseti broj samo čeka da pročitate deveti, kako bi on stigao na red.

Sadržaj:

2. Riječ urednika / Impressum
3. VIJESTI: Otvaranje Nansen učionice u našoj školi
- 4.-5. REPORTAŽA: Ekскурzija u Barceloni
6. PREDSTAVLJAMO: „Voda vrijedi da se štedi“
7. REPORTAŽA: Filmska radionica sa Anayansi Prado
- 8.-9. ISTRAŽUJEMO: Ljeto u Stocu
- 10.-11. SPORT: Sportski uspjesi u Stocu
- 12-13. INTERVJU: Stolačke tetovaže by Kenan Turković
14. REPORTAŽA: Obrazovanje u Nizozemskoj
15. ZANIMLJIVOSTI: James Bond, Agent 007
16. MUSIC BREAK: Najbolji „coveri“ u svijetu muzike
17. PREPORUČUJEMO: Pogledajte najnovije filmske hitove
18. PREPORUČUJEMO: „Sestre po krvi“
19. POETSKI KUTAK
- 20.-21. MODA: Coco Chanel
- 22.-23. HUMOR
24. JESTE LI ZNALI?

Impressum:

Izdavač: Novinarski klub Srednje škole Stolac **Adresa:** Kneza Domagoja bb, 88360 Stolac **Kontakt:** info@nominativ.ba
Redakcija: Bojana Matić, Nives Raguž, Arna Bešo, Marko Goluža, Ahmet Buzaljko, Mile Marić, Ivana Papac, Ivana Matić, Mijoslav Antunović, Berina Amidžić, Almina Repeša, Emina Čustović, Haris Čekro, Muhamed Tucaković
Fotografija: Arhiva NOMINATIVA **Lektori:** Ivo Raguž i Jasminka Pitić
Dizajn: kreativni tim NOMINATIVA **Print:** "Raster" Mostar **Tiraž:** 500 primjeraka

Pišu: **Bojana Matic**

Otvaranje Nansen učionice u našoj školi

Cilj ove učionice, koja nosi ime ovog velikog humanitarca, je pružanje prostora gdje se učenici i nastavnici iz obje smjene mogu okupiti bez obzira na njihovu etničku pripadnost ...

Norveško Veleposlanstvo doniralo je opremu u vrijednosti od 15 000 KM učenicima Srednje škole Stolac za zajedničke izvan-nastavne aktivnosti. Dana 19.09.2012 godine je upriličena primopredaja donacije u Nansen učionici kojoj su sudjelovali predstavnici Norveškog Veleposlanstva na čelu sa veleposlanicom Vibeke Lilloe te profesori i učenici Srednje škole Stolac.

"Cilj ove učionice, koja nosi ime ovog velikog humanitarca, je pružanje prostora gdje se učenici i nastavnici iz obje smjene mogu okupiti bez obzira na njihovu etničku pripadnost. Ona također ima vrlo praktičnu svrhu, a to je pomoći studentima da organiziraju i realiziraju svoje aktivnosti poput novina, medijskih projekta i slično. To je mjesto gdje studenti mogu izraziti svoju kreativnost, usmjeriti svoju energiju na dobre aktivnosti i da budu ponosni na ovu školu i ovaj prekrasan grad" - istaknula je veleposlanica Vibeke Lilloe u svom kratkom govoru. Ovom prilikom kratko smo razgovarali sa norveškom veleposlanicom.

Nominativ: Što vas je nadahnulo da donirate tako veliku svotu novca našoj školi?

Vibeke Lilloe: Znaš, kad sam bila ovdje prije par mjeseci, posjetila sam vas baš ovdje, u sadašnjoj NDC učionici, te sam bila jako impresionirana energijom i entuzijazmom koje ste pokazali vas troje, ja mislim, koje sam upoznala, pa sam već na svom putu doma odlučila da ću podržati ovu prostoriju, a i malo više.

Nominativ: Želite li nešto poručiti našim čitateljima, tj učenicima Srednje škole Stolac?

Vibeke Lilloe: Želim im reći da, kad sam podržala ovu prostoriju, nadala sam se da ćete ukidati segregaciju sve više i više između dvije etničke grupe i raditi zajedno.

Nominativ: Kako ste vi uspjeli u vašem životu?

Vibeke Lilloe: Ja sam preživjela i napredovala u svom životu zahvaljujući svom napornom radu. To je bio jedan jako težak put. Ravnopravnost žena i muškaraca i nije uvijek tako ujednačena, pa čak ni u Norveškoj.

Nominativ: Imate li i vi u Norveškoj sličnih problema kao i mi u ovoj školi, u ovoj državi?

Vibeke Lilloe: Baš i ne. Razlog tomu je što nemamo toliko puno različitih etničkih grupa, ali zato možemo reći da imamo dosta imigranata koji dolaze sa različitim religijama.

Nominativ: I, za kraj, kako Vam se sviđa naša država, da li biste željeli ostati ovdje i živjeti sa svojom obitelji ili ipak preferirate Norvešku?

Vibeke Lilloe: Ipak više preferiram vašu klimu. Ovdje je puno toplije. I uz to jako mi se sviđa Stolac, jako je lijepo ovdje. Imate prekrasnu rijeku. Uz to mi se jako dopada moj život u Sarajevu, ali Mostar je ipak meni jedan od najdražih gradova BiH, kao i Stolac, u koji želim što prije opet doći. A kada dođem, želim od vas još novih filmova, još novijih primjeraka Nominativa i složnijih učenika kojima će ova učionica zaista i uvelike pomoći.

Piše: Nives Raguč

Ekскурzija u Barceloni

Samo smo htjeli uživati, zaboraviti sve brige koje smo ostavili daleko od sebe, čak više od tisuću kilometara udaljene. Dane smo provodili odlazeći na ručak, uživajući na pješčanoj plaži uz valovito bistro more. Tu se najviše pokazivala sreća na našim licima. Bili smo zajedno, bez knjiga i školskih obaveza, sunčajući se uz lagane razgovore ...

Euforija je postajala sve veća i veća. Samo smo htjeli uživati, zaboraviti sve brige koje smo ostavili daleko od sebe, čak više od tisuću kilometara udaljene. Dane smo provodili odlazeći na ručak, uživajući na pješčanoj plaži uz valovito bistro more. Tu se najviše pokazivala sreća na našim licima.

Bili smo zajedno, bez knjiga i školskih obaveza, sunčajući se uz lagane razgovore. Teme su se izmjenjivale neplanirano, jedna za drugom. Naravno, glavne su nam bile planovi što sutra činiti i što kada završimo srednju školu.

Znali smo da nema još dugo vremena. Iskorištavali smo svaku sekundu- zajednički, kao velika grupa prijateljski nastrojena.

Dana 26.kolovoza 2012. pružila se prilika i 17. generaciji maturanata posjetiti egzotičnu Španjolsku. Atmosfera i sam osjećaj pred daleki put bili su fantastični. U nedjelju navečer, četvrti razredi gimnazije i ekonomske, te treći razredi strukovnih škola razmjenjivali su planove nestrpljivo čekajući autobus. Putujući kroz Italiju svratili smo brodom u predivnu Veneciju, obišli glavni Markov trg , vidjeli predivne građevine i mostove, te se uputili dalje do malog gradića Acqui Terme.

Tu smo prenoćili, odmorili se, doručkovali, te rano ujutro nastavili put do starog Avignona u Francuskoj. Naučili smo ponešto o staroj papinskoj prijestolnici i katedrali, prošetali kroz ulice koje su nas privlačile posebnim mirisom lavande. U utorak večer, već umorni i iscrpljeni došli smo na konačno odredište. Mladenačke noge stale su na tlo predivnog Lloret de Mara. Pogledi su bili uprti na luksuzne hotele, kasina, diskoteke, plažu...

Sve se činilo kao san, nestvarno. Bili smo svjesni da smo ovakve stvari vidjeli samo na televiziji. Znajući da dolazi pet dana samog uživanja, umor je nestao. Trčećim korakom vukli smo teške prtljage do obližnjeg hotela u kojem smo bili smješteni. U trenu smo razgledali sobe i u istom bili spremni za prvu noć u disku. Takav noćni život nismo ni slutili. U jednom prostoru toliko mladih ljudi, raspoloženih i veselih, željnih provoda uz odličnu glazbu španjolskog DJ-a.

Penjali smo se do velike planine Montserrat, kako bi se poklonili crnoj Bogorodici u benediktinskom svetištu.

Idući dan čekala nas je velika Barcelona. Ogromne zgrade, palača, katedrala, duge natrpane ulice i gomila naroda ostavljali su nas bez teksta.

Najviše nam je uzdaha izmamila velika katedrala Sagrada familia, tvorevina velikog majstora Gaudija.

Posjetili smo čarobne fontane, koje mijenjaju boje uz ritam glazbe. No, planove nam je pomalo kvarila iznenadna kiša. Vjerni navijači nogometnog kluba Barcelone, obišli su njezin stadion Nou Camp i prekrasni muzej.

Navečer smo obilazili viteške igre, večerali hranu na način kako su je jeli ljudi iz srednjeg vijeka, prljali ruke pečenom piletinom i pili juhu iz dubokih tanjura. Poslije toga bio nam je priređen flamenco show.

Uz fenomenalne plesače večer je brzo prolazila. Nije nam bilo važno jer smo znali da nas svaku večer čeka noćni provod u diskotekama. Dvije večeri plesali bi uz ritam španjolskog DJ-a, a druge dvije zabavljali smo se s ostalim maturantima iz cijele Hrvatske i Hercegovine. Naravno, uz hrvatskog DJ-a, slušajući stare domaće hitove. Nova prijateljstva su se lako gradila.

Dani su odmicali, a naša lica su bila sve tužnija i razočaranija. Znali smo da se bliži kraj. Kraj ljetu, ekskuziji, odmoru i bezbrižnom uživanju. Na neki način zadovoljni, ali i smrknuti spremili smo svoje stvari i čekali povratak bližnjima.

Ipak, agencija se potrudila obradovati nas posjetom u slavni Cannes. Francuski gradić poznat po filmskim festivalima i crvenom tepihu kojim smo mi, ne sumnjate, morali prohodati.

Zatim luksuzni Monte Carlo. Izazvao nam je ljubomoru zbog velikog kasina i skupocjenih automobila. Zamišljali smo kako samo jedan dan učiniti takvim. Iznova nas je dočekivao umor, kojeg smo se po nekako rješavali na obližnjim odmorištima.

Drugi dan vožnje, čekalo nas je 8 sati ludovanja u zabavnom parku Gardalandu. Luna park koji se nalazi u gradiću Castelnuovo del Garda u Italiji broji oko tisuće posjetitelja godišnje, a jedni od njih bili smo i mi. Svoju hrabrost iskušali smo na svim vrstama brzih vlakova.

Vjerujte, trebalo je i previše hrabrosti i adrenalina. Bilo je nezaboravno. Shvativši da smo i zadnji atom svoje snage ostavili na plavom tornadu, polako smo se vraćali kući. Sve se brzo odvijalo. Dan nam se činio kao jedan sat, ali ipak zadovoljni i s osmijehom na licu, vratili smo se nakon osam dana.

Točnije, u ponedjeljak ujutro, Stolac nas je čekao raširenih ruku, kao i uvijek. Škola je već bila počela, a mi smo jedva čekali utorak da se ponovno vidimo i razmijenimo dojmove.

I znate što? I sad ih s velikom nostalgijom, glasnim smijehom i pokojom suzom prepričavam.

Piše: **Berina Amidžić**

Voda vrijedi da se štedi

Voda predstavlja dobro u opštoj upotrebi na koje imaju svi pravo, ali ni u kom slučaju ne može se tretirati kao dar prirode s kojim se slobodno raspolaže. Zbog značaja vode i njenog višenamjenskog korištenja, ona uživa posebnu zaštitu i koristi se na način propisan zakonom. Potrebna je kontinuirana edukacija u čuvanju i štednji vode kao najvažnijeg resursa ...

Ciklus kruženja vode u prirodi postoji milijardama godina, i o njemu ovisi život na Zemlji. Sva voda na našoj planeti u stalnom je pokretu i uvijek u drugačijem stanju od tekućeg do vodene pare. Bez ciklusa kruženja vode život na Zemlji ne bi bio onakav kakvog ga znamo.

Voda predstavlja dobro u opštoj upotrebi na koje imaju svi pravo, ali ni u kom slučaju ne može se tretirati kao dar prirode s kojim se slobodno raspolaže. Zbog značaja vode i njenog višenamjenskog korištenja, ona uživa posebnu zaštitu i koristi se na način propisan zakonom. Zbog svega rečenog potrebna je kontinuirana edukacija u čuvanju i štednji vode kao najvažnijeg resursa.

Kako bi ukazali na značaj vode Fond za zaštitu okoliša FBiH i Agencija McCann Erickson Sarajevo, raspisali su konkurs na temu "Voda vrijedi da se štedi". Svi prijavljeni na konkurs izrađivali su maketu na kojoj su prikazali proces kruženja vode u prirodi. Koliko je voda važna u životu svih nas dokazali su učenici II razreda Srednje škole Stolac. Učenici II razreda Gimnazije koji su bili uključeni u izradu makete su: Festić Alen, Turković Ammar, Halilović Mustafa, Vujinović Selma, Humačkić Amar, Ratkušić Ibrahim, sa mentorima profesorima hemije i biologije prof. Redžić Amela i prof. Mira Đajo Begić.

Koristili su materijale kao što su: drvena ploča, daske, karton, papir, plastelin, vata, zemlja, školjke i dr. Cilj ovog projekta je razumijevanje vode kao najvažnijeg resursa na zemlji, te podizanje svijesti o važnosti i očuvanju iste. U sklopu prezentacije makete vršena je edukacija učenika u cilju podizanja svijesti o štednji i očuvanju vode. Učenici su proširili znanje o vodi i načinu uštede iste.

Rezultati su bili objavljeni 7.11.2012.godine u Elektrotehničkoj školi za energetiku u Sarajevu. Naša škola se nažalost nije našla na pobjedničkoj poziciji, nagradu je odnijela Srednja strukovna škola Livno.

Piše: **Mijoslav Antunović**

Filmska radionica sa Anayansi Prado

Pozitivna stvar za nas je bila što je Anayansi dosta komunikativna osoba i sve ono što nas je zanimalo objasnila bi nam detaljno. Udijelila nam je hrpu korisnih savjeta, za one koji već imaju iskustva sa snimanjem dokumentaraca i za one koji se tek žele početi baviti s tim. Svoje savjete nam je i slikovito prikazala kroz nekoliko svojih filmova ...

Početak mjeseca listopada, točnije 09. listopada 2012. godine našu školu posjetila je poznata redateljica dokumentarnih filmova, Anayansi Prado. Naši učenici, bez sumnje uvijek gostoljubivi, Prado su rado primili u udobni kutak naše čitaonice. Saznali smo da je rođena u Panami, južnoj Americi, ali već kao tinejdžerica preselila se u SAD. Studirala je u Bostonu na univerzitetu. Počela se baviti snimanjem filmova, i to dokumentaraca. Njezin prvi dokumentarac koji je snimila zove se "Maid in America". Film govori o ženi koja je došla u Ameriku kako bi sebi priuštila nov i bolji život, ali realnost je ipak bila surova. Natjerala ju je da radi bilo kakve poslove samo kako bi preživjela. Njezin, trenutno, posljednji dokumentarac nazvala je "Paraiso for sale". Ovaj joj je film, kako kaže Prado, izuzetno drag jer ga je snimila u svom rodnom mjestu, Panami. Filmsku radnju tvore mještani navedene zemlje koji ne dozvoljavaju bogatim ljudima da kupuju dijelove plaže, te pokušavaju to spriječiti brojnim protestima.

Na pitanja koja smo postavili Anayansi: "Zašto baš dokumentarci, te postoji li neki određen razlog?", ona je odgovorila: "Točno određen razlog ne postoji, jednostavno, ovim žanrom filma pokazujem realno stanje ljudi i društva. Mogu istaknuti probleme na koje se svi svakodnevno susrećemo, iako ne mogu utjecati na rješavanje istih." Naravno, mi koji smo imali priliku da pričamo i razmjenjujemo iskustva s njom bili smo počašćeni jer rijetko kad se pruža prilika da razgovarate s osobom koja već ima pozamašnog iskustva.

Još jedna pozitivna stvar za nas je bila što je Anayansi dosta komunikativna osoba i sve što nas je zanimalo objasnila nam je detaljno.

Udijelila nam je hrpu korisnih savjeta, za one koji već imaju iskustva sa snimanjem dokumentaraca i za one koji se tek žele početi baviti s tim. Svoje savjete nam je i slikovito prikazala kroz nekoliko svojih filmova. Nakon njezine priče i zavidno dobrih filmova, spoznali smo i "malo ružniju" stranu razvijene Amerike. Shvatili smo koliko je, ustvari, potlačena manjina koja je došla iz Južne Amerike smatrajući da će svoje snove ispuniti na malo sjevernijoj strani.

Nakon "čavrljanja" zamolila nas je da joj prezentiramo svoje dokumentarne filmove koje smo snimili u protekle dvije godine. Pogledala je dva filma i bila je oduševljena, a najviše je bila sretna zbog toga što smo krenuli "njezinim putem". Drago joj je bilo vidjeti toliko mladih ljudi, ali i toliko potencijalnih talentiranih budućih scenarista, redatelja i glumaca. Nije očekivala da će sjediti za stolom sa tinejdžerima koji imaju predznanja o dokumentarcima, a koji su svejedno željni za još više poduke i savjeta. Pred kraj druženja smo se počastili slatkim keksima uz lagane priče o bajkovitom Los Angelesu, New Yorku, te pozvali Anayansi da opet posjeti nas i našu školu, a ne bi ni nama smetalo posjetiti nju. Za svaki slučaj, naša vrata su, za ljude poput Anayansi Prado, uvijek otvorena.

Piše: **Ivana Papac**, anketu uradila: **Arna Bešo**

Ljeto u Stocu

Na krajnjem istoku Hercegovačko-neretvanske Županije u dolini rijeke Bregave nalazi se zaboravljen grad bogate kulturne baštine. Grad zarobljen između prošlosti i sadašnjosti, grad bez budućnosti ...

Na krajnjem istoku Hercegovačko-neretvanske Županije u dolini rijeke Bregave nalazi se zaboravljen grad bogate kulturne baštine. Grad zarobljen između prošlosti i sadašnjosti, grad bez budućnosti.

Dobro došli u Stolac! Grad u kojem je stanje i sedamnaest godina poslije rata isto, gdje se svakim danom gasi sve više radnih mjesta. Dobro došli u grad koji mladima ne pruža nikakvu budućnost i gdje se nitko ne brine poduzeti nešto da bi ti isti mladi imali mogućnost zaposlenja i lijepog života u rodnome gradu.

Dobro došli u grad gdje se djeca i institucije dijele na „naša“ i „njihova“, ne toliko od samih sugrađana koliko od elite i medija koji koriste svaku priliku prikazati Stolac u gorem svijetlu i uništiti u njemu i najmanji tračak svijetla koji je ukazivao na promjenu, na boljitak.

Naš grad kao da je ostao zarobljen u ratu. Porušene građevine mirno stoje pričajući svoju priču ali nema ih tko čuti. Svi žure, nitko nema vremena. Treba zarađivati i zadržati radno mjesto koje ti i ovako visi o koncu, treba ići u školu i nastojati što boljom klasifikacijom izvući se iz ovog pakla boli bijesa i sramote.

Treba se izboriti za sebe kad je već očigledno da ostali nemaju tu namjeru, kad im je draže pasivno promatrati sa strane dok drugi uništavaju njihovu budućnost, njihov grad i njihovu prošlost. Možda čitajući ovo neki od starijih i misle: "Pa šta vam fali?"

Fali nam svega. Fali nam kino gdje bi mogli provoditi vruće ljetne noći fali nam kafića i mjesta za izlazak, fali nam robna kuća, fali nam sve. Sve to vi ste u mladosti imali a sve to mi sada nemamo. Gdje ćemo provoditi svoju mladost? Kakve ćemo uspomene imati za priču unucima?

Priče o srušenome gradu u kojem se stanje ne popravlja, priče o gradu iz kog smo jedva čekali otići misleći na bolji život, bolje uvjete školovanja, bolja radna mjesta, bolju budućnost.

I mi bismo željeli kino željeli bismo uživati u filmovima i druženju s prijateljima, i par novih kafića bi nam dobro došlo.

Lijepo bi bilo obnoviti hotel i više se bazirati na turizam, na nekropolu stećaka na Radimlji, na prebivalište starih Daorsa koji su poznati bili po rakiji medovači, na stari grad Križevac...

Voljeli bismo da se netko sjeti obnoviti malo bazene, jer ipak su ona ljeti glavna razonoda mladih Stočana.

Voljeli bismo kad bi netko od vas koji „imate moć“ malo zastao nakon sto pročita ovaj članak i učinio nešto za ovaj grad. Jer ovo nije moj grad, nije vaš nije ni njihov, ovo je naš grad.

Jer tko će Stolac izvesti iz mraka? Nema leđa jačih od mojih i vaših i zato ako je u vama ostalo još imalo mladenačkog duha pomozite nam.

Svako željno iščekivano ljeto u gradu Stocu, polahko gubi svoj sjaj. Svi mladi, koji imaju priliku, odlaze, „dijaspora“ iz godine u godinu sve manje dolazi. U čemu je problem?

Kroz anketu saznajemo probleme našega grada:

1. Da li misliš da se ljeto u Stocu promjenilo u odnosu na predhodne godine, zašto ono više nema onaj stari „žar“ ?

Ena Elezović (Stolac): Mjenjaju se ljudi, pa tako se mjenja i ljeto u Stocu.

Emina Turković (Stolac): Jedino što se u Stocu promjenilo smo mi, i način na koji gledamo sve oko nas. Prije nam je i najmanja moguća sitnica bila zanimljiva, za razliku od sada, kada nam niko ne može ugoditi.

Kristina Kljajić (Zagreb): Svake godine novo ljeto označava nove događaje i nove promjene, stoga je i ovo donijelo to. Ljeto u Stocu kao pojava se promijenilo jako, obnovom parka i centar života se preselio u centar grada, što daje posebnu živost i veselje u njemu.

Maja Previšić (Stolac): Pa i nije se baš promijenilo. Ovako gledamo, može se reći da je svake godine isto.

2. Postaje li ljetni život u Stocu monoton?

Ena: Ljetni život u Stocu postaje jako monoton, ništa novo se ne pokreće, ali za Stočane ipak postoji mala nada, ove godine su po prvi put emitovani filmovi, koji su privukli pažnju građana.

Emina: Zavisi kako gledamo na to i koliko smo zahtjevni. Stolac je divan grad za doći i opustiti se, odmoriti od svega. U školi smo učili daje ovaj grad „raj“ na zemlji, i u potpunosti se slažem s tim. Svako ljeto provodim tu i svako naredno mi je sve ljepše i ljepše.

Kristina: A normalno da postaje monoton, ali za nas iz velikih gradova ta monotonija je neka vrsta blagostanja. Mali je grad, mali gradovi većinom nemaju puno za ponuditi, ali Stolac ima izrazito mnogo potencijala, samo ga treba iskoristiti.

Maja: Mislim da iz dana u dan postaje takav, nažalost.

3. Šta misliš da li mladi sve više izbjegavaju provoditi ljeto u Stocu?

Ena: Mislim da ne. Provodimo puno vremena zajedno, kupajući se na Bregavi, a naravno tu su još neki novi prijatelji, koji dolaze u sve većem broju.

Emina: Mislim da ne izbjegavaju, samo pokušavaju iskoristiti svaki slobodan trenutak da odu i promjene okolinu. Mladima je potrebna promjena, Stolac je ipak mali grad te vjerovatno ne može pružiti sve što bi mi htjeli. Drugačije je ipak, doći živjeti tu, i doći na određeni period.

Maja: Većina njih, da. Traže pogodna mjesta za posao, ali i za zabavniji noćni život. I ja sam jedna od takvih.

Ne dopustimo da naše klupe i dalje budu slomljene ne dopustimo da nema izloga kojima ste se divili, ne dopustimo da nema kina u kojem ste gledali najbolji film, ne dopustite da vaša prošlost i dalje bude razrušena.

Moramo pronaći korijene u prošlosti i snagu u sadašnjosti te vratiti na noge staru slavu Stocu.

Jer naš grad-to smo mi.

Pišu: **Emina Čustović i Marko Goluža**

Sportski uspjesi u Stocu

Naš se grad smatra gradom koji ima jednu od najuspješnijih generacija sportske mladosti u cijeloj Bosni i Hercegovini. Igračice ženskog rukometnog kluba „Iskra“ kao i kadeti i juniori HNK Stolac, predstavljaju velike priče koje dolaze iz našeg malog grada ...

Prije šest godina, u našem gradu, osnovan je ženski rukometni klub „Iskra“. Od tada se promijenio cjelokupan pogled na „sportski Stolac“.

Počevši sa svega nekoliko djevojaka koje su igrale za klub, dostigao je sad brojku od 13 redovnih igračica, koje daju sve od sebe da taj klub bude na samom vrhu, a nadamo se da će se broj stalno povećavati.

Djevojke na čelu sa trenerom Denialom Vojinovićem redovno pokazuju Stocu, gradu kojeg vole, bez obzira na stanje u njemu, da se sve uz malo volje, želje i htjenja može postići. Treba spomenuti da je veći dio igračica „Iskre“ su ujedno i učenici Srednje škole Stolac.

Učenica drugog razreda Gimnazije, Mejrema Zaklan kazala je slijedeće:

“Ponosim se svojim klubom. Na svaki trening, zajedno sa svojim suigračicama, dolazim s radošću, a tome su svakako doprinijeli razni uspjesi i takmičenja na kojima smo pokazali ko smo, i koliko daleko možemo ići.

Naravno, uvijek postoji i loših trenutaka koji nam pokušaju uništiti raspoloženje i igru, ali zajedničkim snagama vrlo lahko ih prebrodimo uz veliku podršku i pomoć našeg trenera Deniala Vojinovića. Sada se naš grad smatra gradom koji ima jednu od najuspješnijih generacija sportske mladosti u cijeloj Bosni i Hercegovini.”

Pored mnogobrojnih nagrada i učešća na kojima su ove djevojke predstavljale naš grad, najznačajnijim se ipak smatraju „Sportske igre mladih“ na kojima su djevojke osvojile značajno 2. mjesto, koje je, u svakom slučaju, vrijedno spomena.

Tom prilikom naš grad dostojno je predstavljen na državnom takmičenju u Sarajevu. Igračice ženskog rukometnog kluba „Iskra“ su čak stigle do finala i osvojile srebrnu medalju. Medalju srebrnog sjaja, ali zlatnog značaja. Ukupno 19 gradova bilo je domaćin klasifikacija, dok su naše djevojke otišle do samog vrha i igrajući protiv Zrinjskog iz Mostara došle do velikog finala.

Pored mnogobrojnih učešća na raznovrsnim takmičenjima, ne samo u Bosni i Hercegovini, već i van granica, vrijedno je spomenuti mnogobrojne turnire unutar susjedne nam Hrvatske na kojima naše djevojke vrlo često izlaze kao pobjednice.

Iskra je klub sa impozantnom tradicijom, a djevojke nakon dugo vremena provedenog trenirajući, ponašaju se u skladu sa tom činjenicom. Još jedna priča o „malom herojskom klubu“ s juga naše zemlje došla je kraju.

Naučili smo da iz našeg grada dolaze velike priče, stolačka Iskra je jedna od njih. One su ponos našeg grada!

U gradu Stocu koji leži na rijeci Bregavi, nalazi se nogometni klub HNK STOLAC (Hrvatski nogometni klub Stolac). Klub je nastao 1923. godine i postoji sve do danas. U zadnje četiri godine omladinski pogon toga kluba ostvario je zavidne rezultate. Kadeti i juniori HNK Stolac u zadnje 4 sezone nalaze se pri samom vrhu tablice.

Sezone 2009/2010 kadeti HNK Stolac, nakon napornog rada i treniranja ostvarili su zavidne rezultate. Osvojili su naslov jesenjeg i proljetnog prvaka, što znači da su bili najbolji u svojoj ligi. Iduće 2010/2011 sezone došlo je do smjene generacija, čime juniori HNK Stolac dobivaju nova pojačanja, i tako osvajaju svoju juniorsku ligu Federacije BiH jug. Za svoj trud i rezultate dobili su nagradu od strane nogometnog saveza BiH. Sezone 2011/2012 juniori nastavljaju sa upornim radom i treniranjem, te tako nastavljaju s odličnom igrom i rezultatima iz prethodne sezone.

2011/2012 sezonu završili su kao najbolja momčad na prvoj poziciji na tablici. Kao prvoplasirana momčad svoje lige u Bugojnu su odigrali završnicu lige protiv prvoplasirane momčadi iz Federacije BiH centar, a to je ekipa Rudar iz Kaknja.

Iako je ekipa Rudar bila favorit ove utakmice, juniori HNK Stolac su pokazali zrelu i odličnu igru, te su povel golom Akrapovića. Budući da ekipa Rudar izjednačava rezultat utakmica završava rezultatom 1:1.

Kako bi se odlučio pobjednik ove utakmice i prvak Federacije Bosne i Hercegovine izvodili su se jedanaesterci, u kojima je bila bolja ekipa HNK Stolac.

Tako se ekipa iz Bugojna vratila u Stolac e peharom u rukama. Te iste sezone i kadeti HNK Stolac pružaju odlične utakmice i fantastične rezultate, kroz cijelu sezonu.

Međutim, iako su gotovo čitavu sezonu držali prvu poziciju, sezonu su završili na drugoj poziciji. Bolja ekipa od njih je bio HNK Tomislav iz Tomislavgrada, ali najbolji strijelac kadetske lige bio je Renato Perić iz HNK Stolac.

Nekoliko tjedana poslije završetka omladinske lige Federacije Bosne i Hercegovine, UEFA organizira međunarodni nogometni turnir u velikom nogometu, u Mostaru. Turnir je održan na stadionu pod Bijelim brijegom.

Turnir su igrala 95/96 generacija, odnosno kadeti. Osim ekipe kadeta HNK Stolac iz Stoca na turniru su sudjelovale i ekipe reprezentacije Grada Mostara, FK Leotar iz Trebinja, reprezentacija AS iz Cetinja (Crna Gora), reprezentacija Grada Vukovara (Hrvatska), te SC Süßenbrunn iz Beča (Austrija).

Ekipa HNK Stolac je došla do same završnice, te se između njih i ekipe FK Leotar o pobjedniku odlučivalo bacanjem novčića. Više sreće imala je ekipa FK Leotar te su dobili nagradu za prvo mjesto na turniru.

Iako su kadeti HNK Stolac osvojili drugo mjesto, u ekipi su imali najboljeg strijelca (Boris Katičić), te najboljeg vratara (Vlatko Raguž).

Kao nagradu za osvojeno drugo mjesto dobili su pehar i medalje. Sve ovo što je navedeno je dokaz da uprava kluba HNK STOLAC naporno radi na omladinskom pogonu.

Piše: **Ahmet Buzaljko**

Stolačke tetovaže by Kenan Turković

Mnogi će se složiti da je odluka o tome gdje ćemo se tetovirati, lakša od one što ćemo tetovirati. Tatoo majstor Kenan Turković iz Stoca nema dilema kada su u pitanju tetovaže ...

16 posto svjetske populacije je tetovirano, a prema nekim socijalnim istraživanjima, broj će i dalje rasti. Dok neki ljudi biraju uobičajene tetovaže, drugi su skloni misterioznim i neobjašnjivim biljezima. Mnogi će se složiti da je odluka o tome gdje ćemo se tetovirati, lakša od one što ćemo tetovirati.

Tatoo majstor Kenan Turković iz Stoca nema dilema kada su u pitanju tetovaže. Svojom upornošću i talentom privukao je brojne mušterije a o umjeću tetoviranja otkrio je sljedeće:

Koliko se dugo bavite tetoviranjem, kad i kako je to sve počelo?

- Tetoviranjem se bavim oko 4-5 godina, počeo sam tako sto sam na TV-u gledao emisiju o tetoviranju i htio sam i ja da tetoviram. Onda sam uzeo tehničku olovku, iglu za šivanje, elektro-motor iz video rekordera i napravio sebi mašinicu, jer nisam imao novca da kupim profesionalnu opremu.

Ko su Vaši najveći uticaji, da li bi želio izdvojiti nekog umjetnika iz svijeta tetovaže?

- Nemam nekog omiljenog tattoo artista u svijetu, a od velikog značaja mi je bio dobar prijatelj i tattoo artist iz Zenice koji mi je pokazao mnogo toga o tetoviranju.

Da razbijemo neke mitove, da li samo tetoviranje boli? Da li postoje neke posljedice odnosno nus-pojave prilikom ili poslije tetoviranja?

- Kod većine ljudi osjećaj peckanja traje nekoliko minuta nakon čega se pretvara u osjećaj posve blage nelagode. Naravno da je manja bol na "mesnatim" mjestima, već na mjestima gdje je koža u blizini kostiju.

Što se tiče nus-pojava pri ne čuvanju tetovaže može doći do infekcije kože, i u lošim higijenskim uslovima do prenosivosti side, hepatitisa i drugih bolesti.

Koja je vaša omiljena tetovaža koju ste radili?

- Nemam baš neku omiljenu tetovažu, svaka je na svoj način specifična i različita.

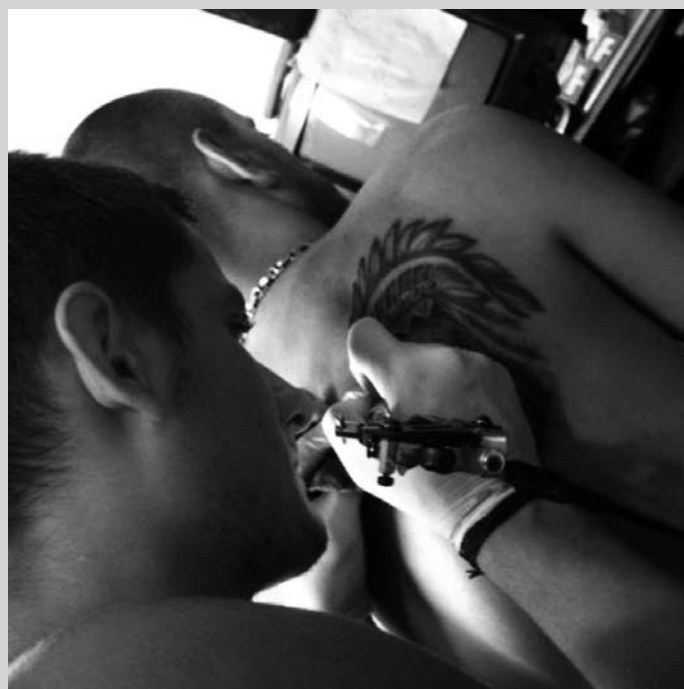
Da li biste voljeli jednog dana imati svoj salon i ekipu koja će raditi sa vama tetovaže?

- Trenutno imam prostorije gdje tetoviram, ali volio bi veći proctor i više ljudi koji bi radili ovaj isti posao.

Da li biste voljeli jednog dana imati svoj salon i ekipu koja će raditi sa vama tetovaže?

- Trenutno imam prostorije gdje tetoviram, ali volio bi veći prostor i više ljudi koji bi radili ovaj isti posao.

Piše: **Djoelia van der Velden**

Obrazovanje u Nizozemskoj

Ja dolazim iz Nizozemske i moja zemlja je poznata po svojim ravnicama. Nizozemska je ravna poput palačinke. Iako sam bila prilično zabrinuta zbog samostalnog putovanja u inozemstvo, zaista uživam u boravku u Bosni i Hercegovini. Ova zemlja je lijepa na tako mnogo načina, ali prva stvar koju sam uočila su brda i planine ...

Ja sam Djoelia (izgovara se kao Julia), imam 22 godine, živim, studiram, i radim u Utrechtu u Nizozemskoj. Utrecht je grad u samom središtu zemlje i ima preko 300,000 stanovnika, tako da je prilično velik grad! U ovom trenutku ja stažiram u Nansen dijalog centru Mostar, i tu ću biti do kraja prosinca.

Iako sam bila prilično zabrinuta zbog samostalnog putovanja u inozemstvo, zaista uživam u boravku u Bosni i Hercegovini. Ova zemlja je lijepa na tako mnogo načina, ali prva stvar koju sam uočila su brda i planine. Ja dolazim iz Nizozemske i moja zemlja je poznata po svojim ravnicama. Nizozemska je ravna poput palačinke. Kad je nebo vedro i kad se popenjete na poznati Dom Tower u Utrechtu, možete vidjeti Amsterdam, koji je udaljen četrdeset kilometara. Možete li to zamisliti?

Također sam bila vrlo iznenađena vidjeti vrlo čistu rijeku Neretvu. Mi u Utrechtu imamo kanale koji prolaze kroz grad, Stari Kanal ('Oudegracht' na nizozemskom) je najveći, a voda uopće nije čista. Dovoljno je reći da je smeđe boje. Ali, vrlo je lijepo sjediti na jednom od brojnih terasa uzduž kanala, uz šalicu kave ili uz pivo. Kad je lijepo vrijeme, naravno, što nije uvijek slučaj.

To je još jedan razlog što volim biti u Bosni i Hercegovini. Lijepo vrijeme! Mnogo sunca i ugodne temperature! Kad sam posjetila Srednju školu Stolac prije nekoliko tjedana, podsjetilo me na moje vrijeme u srednjoj školi. U Nizozemskoj idete u srednju školu, sa oko 12 godina. Imamo tri različite razine srednjoškolskog obrazovanja: niža razina (VMBO), prosječna razina (HAVO) i napredni stupanj (VWO / gimnazija). VMBO razina usmjerena je na više praktičnih vještina, ima manje teorijske nastave nego na drugim razinama i traje četiri godine. Prosječna HAVO razina traje pet godina i uglavnom ima teoretske tečajeve. VWO / Gimnazija je također vrlo teoretska, traje šest godina i daje izravan pristup visokom obrazovanju.

Razlika između VWO i Gimnazije je ta da studenti Gimnazije uče klasične jezike (latinski i grčki). Bila sam lijepa tinejdžerica i preferirala učenje francuskog radije nego starogrčkog, jer je to meni bilo lakše (molim vas nemojte to reći svojim roditeljima ;)).

Moj srednjoškolski život je bio stvarno zabavan. Pohađala sam nastavu sa svojim prijateljima, a tijekom stanke bismo odlazili u supermarket kupiti tipične nizozemske grickalice poput „frikandellenbroodjes“. Ta slastica je nešto poput lisnatog tijesta s nekom vrstom salame i kečapom iznutra. Vrlo je ukusna ! Nakon škole smo uvijek običavali otići kod našeg prijatelja i gledati filmove zajedno. Ali to smo radili, ako nismo imali treninge nogometa, hokeja, sate drame ili probe s bendom, naravno. Mi smo svi imali puno vannastavnih aktivnosti. Tijekom vikenda većina mojih prijatelja, i ja također, imali smo radnu obavezu. Neki od nas radili su u supermarketu, neki u dućanu ili u restoranu. U večernjim satima smo se uvijek znali dobro zajedno zabaviti, bilo kod kuće ili u kafiću. I da budem iskrena, mi se još uvijek družimo zajedno iako svi sad živimo i studiramo u različitim gradovima sada.

Piše: **Arna Bešo**

James Bond, agent 007

Svi smo mi čuli jednom za film James Bond 007. Tajni agent.

No, znamo li zapravo ko je bila ličnost po kojoj je film snimljen?

James Bond Stoćanin?

Teško je pronaći ličnost koja je igrala tako značajnu ulogu i ostavila tako duboke tragove, a da se o njoj tako malo pisalo, govorilo, i da se o njoj tako malo zna.

Ljudi ga ipak osvjetljavaju kao čovjeka i ljudsko biće, sa vrlinama i manama, sa snagama i slabošću, revolucionarnim fanatizmom i manama.

Ian Fleming, koji je ujedno kreirao lik Jamesa Bonda, je priznao da su prve četiri knjige napisane po uzoru na Mustafu Golubića. Koliko god to smiješno zvučalo, James Bond je Stoćanin.

Bio je najbolji polaznik špijunske škole u Rusiji, gdje je prebaćen putem NKVD-a.

Gustav Krklec često je spominjao Mustafu, kaže kako bi u svakom restoranu tražio mjesto u kutu sa pogledom na vrata, kako bi sve imao na pregledu, baš kao pravi tajni agent.

U svakom je rukavu imao po dva revolvera, te mu pokazivao strašne poteze kada god bi bio raspoložen.

I ne htjede više o Mujki, kaže: „Ima stvari koje se i ne pričaju.“ Njemci su ga '41 uhapsili po anonimnoj dojavu, koja se smatra da je bila od Titovih saradnika, jer je morao birati između Tita i Staljina, ali on je stao u red nesvrstanih zbog čega je i izgubio glavu.

Smrt mu je bila poprilično misteriozna. Rusi su mu izgradili spomenik u Moskvi, a jedan se nalazi i u Stocu, dok mu se za grob ni dan danas ne zna.

Piše: **Muhamed Tucaković**

Najbolji "coveri" u svijetu muzike

Obrade su danas veliki hit na internetu gdje neaformisani izvođači putem njih pokušavaju naći svojih „5 minuta slave“, a mnoge današnje zvijezde su tako i uspjele da se probiju na muzičku scenu. Nerijetko, obrade su postale popularnije od originalnih izdanja ...

Obrada ili cover nije ništa drugo, već novo izvođenje ili snimanje pjesme koja je već prije izdata. Obrade pjesama drugih izvođača nisu ništa novo u muzičkoj industriji. Dok ih neki smatraju nedostatkom kreativnosti, muzičari kažu da za njih nema težeg zadatka nego napraviti dobru obradu koja će pjesmi unijeti novu energiju i kvalitetu. Obrade produžavaju vijek mnogim itekako vrijednim pjesmama i potiču nove generacije da se upoznaju sa muzičkom prošalošću. Baš kao što nove izvedbe Beethovena ne dopuštaju da muzika ovog genijalca bude zaboravljena. Obrade su danas veliki hit na internetu gdje neaformisani izvođači putem njih pokušavaju naći svojih „5 minuta slave“, a mnoge današnje zvijezde su tako i uspjele da se probiju na muzičku scenu. Nerijetko, obrade su postale popularnije od originalnih izdanja.

Kroz muzičku historiju se javlja veliki broj odličnih obrada, pa je teško bilo izabrati najbolje, ali čitaoci kultnog magazina „Rolling Stones“ izabrali najbolje. Ovo je njihovih top 5: Na petom mjestu nalazi se pjesma: „The Man Who Sold The World“ u izvedbi najboljeg grunge rock benda svih vremena Nirvane koju je u originalnoj verziji izveo David Bowie. Četvrta je pjesma „With Little Help Of My Friends“, koju je obradio Joe Cocker. Pjesmu su prvi put izveli legendarni Beatlesi.

Treća je Jeff Buckley-eva obrada pjesme „Hallelujah“, koju je ranih osamdesetih napisao i izveo Leonard Cohen. Drugo mjesto zauzima obrada pjesme „Hurt“ Johnny Cash-a. Za ovu obradu originalni pjevač Trent Reznor je izjavio kako su suze same potekle kada je čuo Cash-ovu verziju i da je shvatio da ta pjesma ustvari više nije njegova.

I na kraju za najbolju obradu svih vremena čitaoci su odabrali pjesmu čiji izvođači imaju status legendi, ali je obrada daleko nadmašila original. Pjesmu pod nazivom „All Along The Watchtower“, u originalu je izveo Bob Dylan, a obradio Jimi Hendrix. Obradu je Jimi izdao relativno brzo poslije originala (6 mjeseci) pa je to jedan od razloga uz njenu kvalitetu, naravno, koji su je učinili da zasjeni original. Bez obzira šta pojedinci mislili o njima, obrade su ostavile veliki trag u muzičkoj historiji i zauzimaju posebno mjesto u njoj.

Piše: **Haris Čekro**

Pogledajte najnovije filmske hitove

PARKER

Jennifer Lopez u filmu glumi agenticu nekretninama Leslie, a muški partner joj je pljačkaš Parker, kojeg tumači 45-godišnji Jason Statham.

Kako se priča razvija, njihov odnos prerasta u ljubavni.

Parker je profesionalni lopov koji živi po određenom kodeksu časti. Naime, on je odlučio da nikada neće krasti od onih koji nemaju mnogo. Situacija se jednog dana zakomplicira kada ga u posljednjoj pljački prevare njegovi partneri i ostave ga da umre.

Nakon što uspije preživjeti Parker traži pomoć od svoje bivše bande u Floridi, gdje živi i agentica nekretninama Leslie, od koje također traži pomoć. Film je u kinima od januara 2013. godine.

A HAUNTED HOUSE

U pitanju je parodija na horor Paranormal Activity i Devil Inside pod nazivom „A Haunted House“. Malcolm i Kisha su se upravo preselili u kuću iz snova, ali će ubrzo shvatiti da nisu sami. Problem nije u tome što je njihov dom uklet, već Malcolmova djevojka koja je opsjednuta demonom. Kako bi se riješio nepoznatog uljeza, i najbitnije, spasio svoj seksualni život, Malcolm unajmljuje sve, od svećenika do modernih istrebljivača duhova.

Glavnu ulogu tumači Marlon Wayans, publici poznat po već kultnoj komediji iz 1996 „ Ne budi zao dok ispijaš sok u predgrađu“ .

Film će se početi prikazivati u kinima od januara 2013. godine.

SAFE HAVEN

Priča prati mladu ženu koja pokušava ponovo da zavoli nekog. Mlada misteriozna žena dolazi u North Carolinu. Njen neuspjeh u prilagođavanju sa lokalnom zajednicom podiže sumnjičavost mještana kada je njena prošlost u pitanju. Ona skuplja hrabrost da stupi u vezu sa Alexom, udovcem sa dvoje djece.

Radnja filma je zasnovana na knjizi Nicholasa Sparksa, a režiju potpisuje Lasse Hallström, švedski režiser, nominiran za nagradu Oscar za svoje filmove My Life as a Dog (1995) te The Cider House rules (1999).

Ovaj film je u kinima od februara 2013. godine.

Piše: **Ivana Matić**

“Sestre po krvi” (by Richelle Mead)

Richelle Mead je jedna od trenutno najprodavanijih autorica, kako u svijetu tako i u regiji. Sestre po krvi prvi je roman iz serije Vampiriska Akademija koja je zaokupila mlade čitatelje diljem svijeta ...

Vampiriska akademija je prije svega priča o prijateljstvu. Dvije glavne junakinje, Rose i Lissa, centar su svega što se dešava u romanima - čak su i “ljubavne priče” u sjeni i pod diktatom njihovog odnosa. Ovo je pravi predstavnik urban fantasy žanra u kojem je pažnja usmjerena na akciju i razvoj radnje.

Međutim, vampiri koje ćete ovdje naći nisu niti najmanje slični niti jednima o kojima ste čitali. Dobro, neki tvrde da ima sličnosti sa Kućom noći, vjerojatno zato što je i ova priča smještena u okvirima privatne škole, a vampirima su date neke “neuobičajene” osobine, ali tu svaka sličnost prestaje.

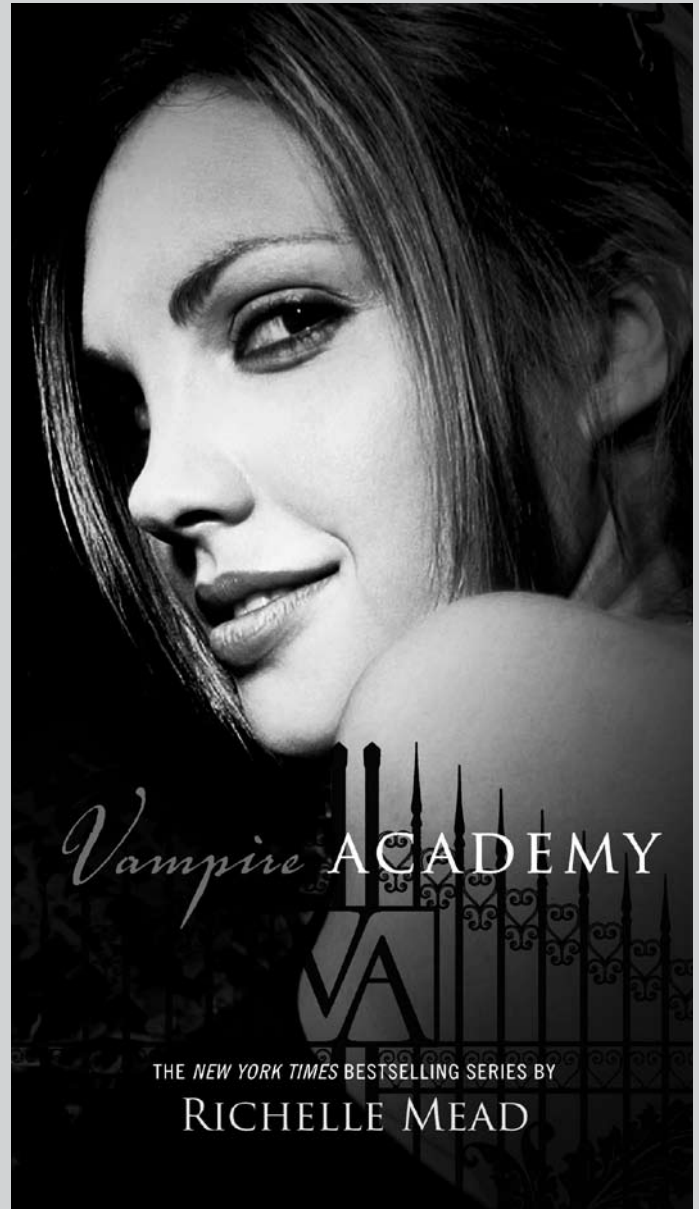
I to je dobra stvar, vjerujte mi! Nema patetike, velikih govoranija i sličnih gluposti u P.C. Cast fazonu. Ako je Richelle Mead u čemu dobra, to je osjećaj za mjeru - na pravom mjestu napisati prave riječi.

Likovi su odlično razvijeni i do te mjere slični stvarnim osobama da ponekad zaboravite da je to samo fikcija.

Richelle Mead je najavila novi spin off serijal Bloodlines u kojem će se razjasniti neke nedovršene stvari iz Vampiriske akademije, ali sa pažnjom usmjerenom na neke druge likove.

Vampiriska akademija ima šest dijelova,

1. Sestre po krvi
2. Plava krv
3. Poljubac sjene
4. Krvna zakletva
5. Zov duha
6. Posljednja žrtva

Mijoslav Antunović

Sjene

Pišem ti pjesmu na malom papiru,
u kutu zadimljenog kafića,
pjesmu o ljepoti, ljubavi i miru,
pjesmu o dva zaljubljena bića.

Pjesmu o tebi ljepotice iz sna,
koja i ne zna da postojim,
pjesmu o sebi, čovjeku sa dna,
što iskrene sreće uvijek se bojim.

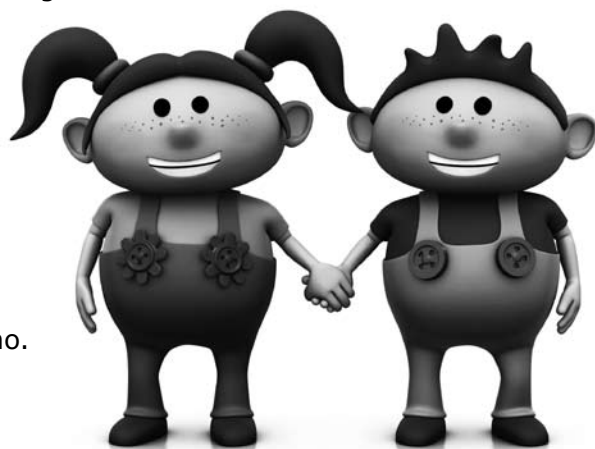
I ovu ću pjesmu kao i ostale,
zapaliti na nemirnom plamenu svijeće,
i uvijek se vješto izbrišu i spale,
svi dokazi moje sreće.

* A ti ćeš opet proći kraj mene,
jer ovakvi ljudi samo su sjene*

Pomisli svakog dana na sljedeće:

- Na svijetu je sigurno dvoje ljudi koji bi umrli zbog tebe.
- Najmanje 15 ljudi te voli na neki način.
- Jedini razlog zašto bi te netko mrzio je zato što želi biti baš kao i ti.
- Tvoj osmijeh može donijeti sreću svakome, čak i ako mu nisi drag.
- Svaku noć, prije spavanja, netko misli na tebe.
- Nekome značiš sve na svijetu.
- Ti si poseban i jedinstven.
- Voli te netko za koga ni ne znaš da postoji.
- Kad napraviš i najveću grešku, nešto dobro izađe iz toga.
- Kada misliš da ti je cijeli svijet okrenuo leđa, pogledaj ponovno.
- Uvijek zapamti komplimente koje si primio i zaboravi uvrede.
- Poželi nešto, možda se čudo baš noćas događa.

SPOZNAT ĆEŠ DA ŽIVOT I NIJE BAŠ TAKO TEŽAK I OKRUTAN, KAKO SE PONEKAD ČINI!! :)

Piše: **Monika Matić**

Coco Chanel

Zasigurno ste svi već čuli za postojanje jedne od najvećih i najželjenijih modnih marka današnjice zvane Chanel. Moda je jedan od vodećih svjetskih biznisa, sa pravom čak mogu reći da je jedan i od bitnih. Danas se čovjek sve više počinje procjenjivati na osnovu njegovoga fizičkoga izgleda, jer se nalazimo u vremenu materijalnog svijeta ...

Moj prvobitni cilj jest uvesti vas u modnu revoluciju 20 stoljeća. Gabrielle Chanel poznatija pod imenom Coco jest upravo začetnik i glavni pokretač modne revolucije svih vremena.

Osim po tome ostala je i ostatak će zapamćena po jednom burnom životu praćenom po velikim okom javnosti. Gabrielle je rođena 19 kolovoza 1883. godine u Samuru. Kao malena djevojčica ostala je zatečena smrću majke, a nedugo nakon toga ostavio ju je i njezin otac koji se zaputio u Ameriku kako i sama navodi. Živjela je kod rođaka i u sirotištu kod časnih sestara.

Veći dio svoga života i jest provela upravo sa njima i tada je po prvi put došla u doticaj sa tkaninom, naravno to su bile obične stare krpe, koje je trebalo zakrpati, no s vremenom je krenula dalje.

Još kao malena djevojčica bila je poprilično zaljubljena u to a i nije se baš moglo primijetiti i da nije talentirana. Kada je napunila 18. godina otišla je iz sirotišta ostavši tako prepuštena sama sebi. Uspjela je završiti i nešto škole i zaposliti se kao krojačica u obližnjoj firmi.

Oduvijek se na njoj vidjela želja i inat da bude najbolja, da bude iznad svih. Sramila se svoga podrijetla i često je davala različite verzije priča o njemu. Željela je nešto više od sebe i života.

Željela je biti bogata, uspješna i zapažena. Njezin profesionalni život ju je doveo u kontaktu s gornjim stepenicama društva i likova pažnje u umjetnosti.

Kontradiktorna osobnost, konkurentnost doveli su je do mnogih bitnih ljudi ali i do mnogih stvari zbog kojih su je brojni Francuzi mrzili, povezivanje sa mnogim njemačkim oficirima tijekom njemačke opsade Francuske 1909. godine otvara prvi dućan za prodaju ženskih šešira, te postaje toliko uspješna da se u roku od jedne godine preseljava u Rue Cambon, vrlo prestižnu lokaciju u Parizu.

Njezina prvotna želja se polagano počinje ostvarivati i to joj je dalo ogromni "vjetar u leđa" Iako je bila veliki genije i prilično talentirana djevojka ostala je zapamćena po dva najveća pa možemo reći i najpoznatija i najprestižnija proizvoda: parfemu Chanel No. 5, koji se uspio lansirati na svjetsko tržište 1923 godine i brojna Chanel odijela koja su se sastojala i sastoje se i dan danas od suknje do koljena i sakoa.

Poznata je po jednostavnosti koju je jedino ona mogla i znala učiniti i napraviti ekstravagandnom i ne proći ne zapaženo. Svakako osim parfema i ženskih odjela ponajviše je ostala zabilježena po izumu male crne haljinice sa dodatkom bijelih bisera.

A GIRL SHOULD BE TWO THINGS..

Classy & Fabulous

- COCO CHANEL

Upravo ta haljina je ponajviše proslavila ne samo nju nego i glumicu Audrey Hepburn u slavnoj seriji "Breakfast at Tiffany's". Mala crna haljina može se nositi i po danu, ali i za večernji izlazak, sve ovisi o dodacima i osobi koja je nosi.

Iako su suknje postojale i prije nje, Coco Chanel ih je pretvorila u obvezni standard. Smatrala je jednostavnost ključem istinske elegancije. Prije nekih većih uspjeha Coco je pjevala i zarađivala kao kabare pjevačica i tako je i dobila nadimak Coco.

Imala je nebrojeno mnogo afera i ljubavnika. Od uglednih ljudi i bogataša do vojinih činovnika. Nikada se nije udavala. Postigavši veliku slavu dobila je i mnogo novca.

Pretvorila je pariški hotel Ritz u svoj dom, gdje je živjela preko 30 godina. Tamo je stanovala čak i tijekom nacističke okupacije Francuske, a posebno je napadana zbog toga što je imala nacističkog oficira za ljubavnika.

Zbog svih tih vezica je postala i zamržena no uspjela se sačuvati od okrutnog režima nacističke vojske. To su joj Francuzi teško oprostili, iako je rehabilitirala svoj ugled nakon završetka Drugog svjetskog rata.

Osim stana poviše butika u Rue Cambon, imala je i vilu La Pausa u gradiću Roquebranu na francuskoj rivijeri. Njezina neumorna energija i talent su joj sve dali i pružili.

Ostala je zabilježena kao jedna od velikih žena i tema brojnih knjiga, filmova i serija. Portretirana je i u kazalištu gdje je zveden i mjuzikl, a glavnu ulogu tumačila je glumica Katharine Hepburn. Posljednje godine života provela je u Švicarskoj, u gradu Lausanni., u čijem hotelu Ritz i umire 1971. godine.

Umrla je sa 88 godina. Posljednja želja joj je bila da bude okružena sa likom lava uklesanoga u kamenu, i želja joj je i ostvarena. Vječno počivalište Coco Chanel čuva 5 kamenih lavova.

Njezin nasljednik danas je Carl Lagerfeld koji nastavlja tradiciju jednostavnosti i glamura koji je obilježio sami Chanel kao dio modnoga svijeta.

Piše: **Mile Marić**

Huso se kasno uvečer pijan vraća iz noćnog provoda.

- „Ovako više ne može! Svako večer izlaziš sa društvom, lumpuješ po kafanama, opijaš se, a danju ili spavaš ili si po kladionicama... A za to vrijeme ja idem na posao, kuham, peglam, čistim, sa djecom radim zadatke, idem na roditeljske sastanke u školu ... Dosta mi je svega!

Huso je zagrlji i reče:

- "Fato, al' mi smo tim!"

Kaže učiteljica Perici:
- Perice zatvori prozor
napolju je hladno!!!

Kaže Perica:
- Ali učiteljice, i ako zatvorim
prozor napolju će opet biti
hladno.

Autobus pun putnika juri nizbrdicom.

Za njim sav u panici juri čovjek
pokušavajući ga stignuti.

- „Nemaš šanse!“,
dovikuje neko od putnika.
- „Moram, ja sam vozač.“

Doveo Hitler nekoliko jevreja na liticu.

Naredi prvom da stane na vrh i da
podigne lijevu nogu i desnu ruku.

Jevrej to uradi a Hitler ga gurne sa litice.

Drugom naredi suprotno i spremi se
da ga gurne kad odjednom začuje
glas svoje mame:

- "Adolfe, dosta je tetrisa za danas,
dođi kući na ručak!"

**Za 6 mjeseci biće
tačno pola godine
kako ne pijem!**

STATISTIKA

Po jednoj statistici Bosanac godišnje prepješači 1200 km.
Po drugoj statistici Bosanac godišnje popije 80 litara raznih alkoholnih pića.
Iz ove statistike se izvodi zaključak da Bosanac troši 15 litara na 100 km

GOLF

Perica upita tatu:
"Tata, tata, kad ćemo kupiti golfa 5?"
- "Kad tvornica na tržište izbaci golfa 9 ! "

- "Draga, moram ti reći strašnu istinu!
Firma mi je bankrotirala, otac me izbacio iz nasljedstva i uzeo mi auto.
Reci mi, hoćeš li me i dalje voljeti?"

- "Naravno, ljubavi moja, ali ćeš mi mnogo i nedostajati!"

- Da li je istina da radiš za televiziju?

- Da, ostale su mi još 4 rate.

Presretne čovjek gospodina u odijelu, izvadi pištolj i zaprijeti:

- Daj mi SVOJ novac !

- Ali ,.... ja sam ... političar !

- Dobro onda, daj mi MOJ novac !

Crnogorac zove oca i kaže:
- "Ja sam rješio da napustim fakultet za elektrotehniku, dosta je bilo ovih 10 godina, prelazim na medicinu.,,"

- Otac mu odgovara:
"Ti kako hoćeš, ja i deda ostajemo."

Uhvati Mujo malog Mujicu kako puši i prigovara mu:

- Mujice sine, tek si četvrti razred osnovne škole, a već pušiš.

- Pa tata i ti si pušio u četvrtom osnovne.
- Jesam sine, ali sam imao 18 godina!

Jeste li znali?

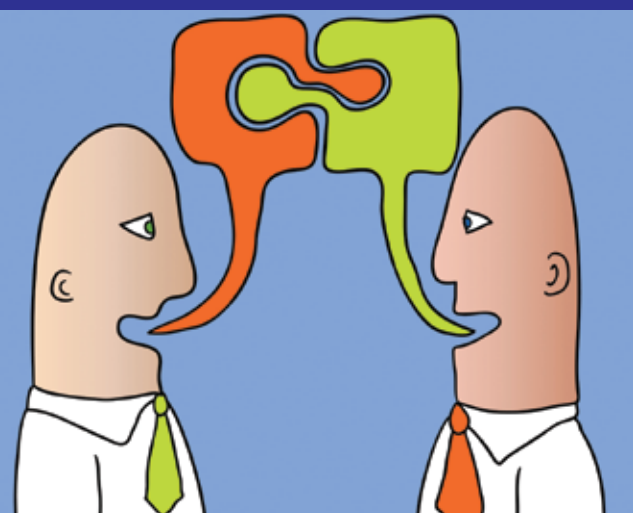
Piše: Mile Marić

... da
Pingvini
žive i u
Africi?

... da je
najjači
mišić u
ljudskom
tijelu
jezik?

... da u prosjeku čovjek
izgovori skoro 5.000 riječi
dnevno, ipak 80% od toga
priča sam sa sobom?

... Pizza
Hut dnevno
u svijetu
posluži oko
1.7 milijuna
pizza?

... da je
Napoleon
navodno nosio
čokoladu na
svim svojim
vojnim
pohodima?

... da
zijevanje
uglavnom
traje
oko 6
sekundi?

... da će sunce
sijati još barem 7
milijardi godina?

